

[Gottschalck-Hansen.]

går, og vil vi være med i det store spil om enhver, og det vil vi, det skal vi, så må vi også vide at hævde os, så må vi også, mens tid er, forstå at leve op til det, vi skylder de kommende generationer, således at de kan få de muligheder, der er en forudsætning for, at de skal kunne klare sig i dette internationale spil.

Men når man taler om en udvidelse af selve undervisningspligten, er det jo naturligt, at man samtidig også tager stilling til den struktur, der kendetegner den danske skole. Det er et spørgsmål, om ikke skolens målsætning skal op til revision. Det hedder jo i den formålsbestemmelse, der gælder i dag, at folkeskolens formål er at fremme og udvikle børnenes anlæg og evner, at styrke deres karakter og give dem nyttige kundskaber.

En af mine politiske meningsfæller, en fremragende pædagog fra Hjørring, hr. Troensegaard-Jensen, har formuleret en skitse til ændring af denne formålsparagraf. Skitsen lyder således: Det er skolens formål i samarbejde med hjemmene at forberede den enkelte til at indtræde i et demokratisk uddannelses- og fritidssamfund og at skabe et skolemiljø, der søger at fremme en optimal trivsel i hele uddannelsesperioden for alle eleverne, med skyldig hensyntagen til den enkelte elevs individuelle egenart.

Det er selvfølgelig noget, man ikke kan afgøre ved en debat som denne, men dog et forslag, som fortjener overvejelse og drøftelse. Det peger nemlig på, at den ændrede struktur i samfundet, som er en realitet i dag, hvor vi ikke alene skal opdrage til arbejde, men også til fritid, at denne skal administreres og forvaltes på en rimelig og fornuftig måde. Det betyder endvidere, at vi med understregningen af den individuelle egenart åbner adgang for det, vi kalder tilvalgsskolen, et skolesystem, der er praktiseret i Sverige, og som man herhjemme har forsøgsvirksomhed i gang med i Herlev — og hvis nogen så fjernsynet i går aftes, så var der et billede og et interview fra en skole ved Esbjerg, Gammelby skole, hvor man nu prøver at føre børnene fælles op til 8. skoleår, men alligevel tilstræber tilvalgsskolen, hvor den enkelte elevs muligheder ligesom kan udfolde sig. Vi mener også fra konservativ side, at vi helt i pagt med tids-

ånden må satse noget mere, end det hidtil har været tilfældet, på de musiske fag, hvor intellektet, det individuelle, får større mulighed og bedre udviklingsbetingelser.

Når man taler om folkeskolen, er der noget andet, man også må være opmærksom på; jeg tænker på særundervisningen, den særundervisning, som gives de handicappede. Her har konsulent Skov Jørgensen, tidligere medlem af dette høje ting, for nylig givet udtryk for i skrift, hvad man bør tilstræbe, nemlig at de handicappede børn, der kan forblive hjemme, undervises i lokale specialskoler eller -klasser, at der bliver et samspil mellem kommune og stat i forbindelse med undervisningen af disse børn, og at de handicappede bliver undervist af lærere, der er specielt uddannet til dette formål. Det er nu engang vore medborgere, og jo tidligere, man sætter ind med en speciel undervisning af disse børn, jo større mulighed har de for at kunne klare sig i det samfund, hvor vi helst ser dem placeret som et naturligt integrerende led.

Vi er i det konservative folkeparti meget interesserede i, at denne sag løses. Jeg mener ikke, undervisningsministeren har mulighed for i dag at afgive løfte om dato eller en bestemt tidstermin; det vil jeg ikke prøve på at aftvinge ham, men jeg vil bede ministeren opfatte dette af det konservative folkeparti tagne initiativ som en håndsrækning, som en venlig opfordring, som et tilsagn om, at vi vil være med til at løse en opgave, der er noget forsømt, og som skal løses og helst løses hurtigst muligt.

Undervisningsministeren (*K. B. Andersen*): Allerstørst vil jeg gerne takke hr. Gottschalck-Hansen og det konservative folkeparti for den lejlighed, som denne forespørgsel har givet mig til her i folketinget at give nogle oplysninger om mine planer med hensyn til udvidelse af undervisningspligten. Ingen, der kommer til skolemøder, kan undgå at få indtryk af, hvor stor interesse der er for spørgsmålet om en udvidelse af undervisningspligten i forældre kredse landet over.

Jeg vil også benytte lejligheden til at takke hr. Gottschalck-Hansen for, at han understregede, at jeg har ret til at tale ude i landet; det er jeg glad for; sådan har jeg opfattet det hidtil, og den tilladelse har jeg altså fået forlænget. Jeg vil gerne gøre op-